да превзиде надъ се предъ своя творецъ

— Дай ще са кажеш, ти пренебрегваш повелѣ?

— Не, ако са тъй колебаеш ще Кръвъ нощ добро

— Не си ли ти, каза предъ всички Емеро, тоя, за когато

— Азъ съмъ.

— Колко дъщи имаш

— Двѣ.

— Кой от тях по-силна отъ тебе?

— Азъ и двете по обичаемъ, отговори Тамръ въ изнемощение:

— Много добре! и тъй отъ не ще ти нищо отъ сторасрачи

да умерите въ бъгъ, а ако се сами са пъ да видоизрадъ

правото изкуство. Земи арбалета — ако ти тамъ е у ребе

и са упиташ да умерите въ бъгъ на главата на сърцата

ни ако не умерите ще погинете съ с приказа си, че ще ти

Тамръ затрепера; нѣщо му са струвале на кръвта въ

тъ му са ссвъра.... тъй видеше даса отнъ нѣкъде

поле на кого на работа видя че нищо не ще направи. Тъ

ще са боеше че ръката нѣкого ще ще изпълнятъ въ а

му бъде страшно че убиде на нѣщо невинно дъ на

вреди на костъ

На малкия Дъмъ дъхвана да завъзрадъ

— Тате, кажи ти, нека отвлекъ тъ туй; аз да

че тъй ще умерите въ бъгъ а не въ сърца си...

Тези думи върнаха на Тамръ сичкия му при

отнемъ на духа.

Дъдъ въ ръка слъчерой у дъ дъ Тамръ отъ

да стрелъ си

Настана мъртва тишина. Тъй отъ арбалета

прецелъ тъ плъсъ раскрачи въ напрсъ и умери...

Очите на сичкия са умрелъ на обичъ Тамръ

се умери и — изпъно стъпка тетивата; стрелъ

свирна и се чръ викове — викове радости! Дъ

по отъ дъ въ хвъ ръ въ обязъ на баща си

съ цъмрка и сълзи.

— Браво Тамръ! викаха горе

— Емеро, отъ удивление въ отъ себе си, падъ въ Тамръ

— Маврско! Чудно! Браво!

— Тамръ, кажи ти, ако ти е подобно, кой виде краят на друга стрела

Тамръ се

— Въ кого се

— Кой е бъ слушал отговори Тамръ: ако бъ видъ пущане

удара тъй и остъ векъ на бъгъ безъ

— Дъ се обезпечи да ти подъ фъ, кой фъ